

& oportere dicebat Gorgias, seria discu-
tere aduersariorum risu, at risum seriis. re-
ctè dicens: expositum est, quot genera ri-
diculorum sint in iis, quæ tradita sunt de
poëtica: quorum vnum quidem conuenit
libero: alterum verò nequaquam. Quòd
igitur conueniens erit sibi, sumer. Est au-
tem dissimulatio scurrilitate liberalior.
Iste enim sui causa fingit ridiculum: sur-
ra verò alterius.

CAPVT XIX.

Peroratio componitur ex quatuor, tum
ex eo, vt erga se ipsum comparèt bene
auditorum, & in aduersarium male: tum
ex eo, vt amplificet, & deprimat: tum ex
eo, vt ad affectus auditorem constituat:
tum ex memoria renouatione. Factum e-
nim natura est, vt postquam demonstraue-
rit, se quidem verum, aduersarium autem
falsum, sic laudet, & vituperet, & ex-
pouat. Duorum autem alterum oportet
spectare: aut se his bonum, aut simplici-
ter: illum verò malum his, aut simpliciter.
Iam verò ex quibus tales comparare oportet,
expositi sunt loci: vnde bonos oportet
comparare, & malos. Postquam verò
hoc demonstratum iam fuerit, augere licet
secundum naturam, & extenuare. Oportet
enim facta constare, si dicturus est,
quantum. Etenim corporum incremen-
tum est ex iis, quæ antè insunt. Vnde
verò oporteat augere, & extenuare, expo-
siti sunt loci prius. Postea, cum manifesta
sint, & qualia & quantas, ad affectus impel-
lit auditorum. Hi autem sunt misericordi-
a, & indignatio, & ira, & odium, & in-
uidia, & æmulatio, & contentio. Dicti ve-
rò etiam sunt horum loci superius. Quare
reliquum est in memoriam reuocare, quæ
antè dicta sint. id autem conuenit facere
ita, vt aiunt in proæmiis, non rectè di-
centes, vt enim bene percipi possint, iu-
bent sæpe dicere. Ac ibi quidem oportet
rem exponere, vt ne lateat id, de quo
iudicatio est: hic verò, per quæ demon-
strata est, summam. Initium autem sit,
quòd, quæ pollicitus erat, persoluit. Quare
& quæ, & ex quo, dicendum. Ducitur ve-
rò ex aduersa collatione aduersarij. Con-
ferre autem oportet, vel quæcunque cir-
ca idem ambo dixerunt, si non ex regio-
ne, at sic: iste quidem hæc de hoc: ego ve-
rò hæc, & ex his. Vel ex dissimulatione,
vt Iste enim hæc dixit: ego verò hæc. Et,
quid faceret, si hæc ostendisset, sed non
hæc? Vel ex interrogatione. Quid non
ostensum est? Vel, Iste quid confirmauit?

A καὶ δὲν ἔφη Γοργίας, τὴν μὲν ἀποδοῦναι δια-
φθερεῖν τῶν ἐναντίων γέλωτι, τὴν δὲ γέλωτος
ἀποδοῦναι ὀρθῶς λέγων, εἴρηται πόσα εἶδη γε-
λωτῶν ὄσιν ἐν τοῖς ἀπὲρ ποιητικῶν· ὅν τὸ μὲν
ἀρμόσει ἐλευθεροῦ τὸ δὲ οὐδ' ὅπως οὐδὲ τὸ ἀρ-
μόσιον ἀνωτ', ἀνέφετο. ἔστ' δὲ ἡ ἐξουσία τῆς
βιολογίας ἐλευθεροῦ τερν' ὁ μὲν γὰρ ἀνωτ'
ἐνεκεν ποιεῖ τὸ γέλωτον ὃ δὲ βιολόγος, ἐτέρη.

Κερδῆμων ιδθ.

B **O** δὲ ὀπίσθιος σύγκριται ἐν τετάρτῳ, ἐκ
τε τῆς ἀπὸς ἐὰν τὸ κατασκευάζῃν δι-
τὸν ἀκρατῶν, καὶ τὸν ἐναντίον φαύλων· καὶ
ἐκ τῆς αὐξήσεως, καὶ ταπεινώσεως καὶ τῆς εἰς τὰ
πίθη τὸν ἀκρατῶν καταστάσεως καὶ ἐξ ἀ-
ναμνήσεως· πέφυκε γὰρ μὲν τὸ διαποθέσθαι,
αὐτὸν μὲν, ἀνέθη τὸν δὲ ἐναντίον, ψευδοῦσ' οὐτοια
τὸ ἐπαγγεῖν, καὶ ψέγειν, καὶ ὀπθαλμοῦ ἐν. Διοῦν
C δὲ θατέρου δι' ἐστραζέσθαι, ἢ ὅτι τούτοις ἀ-
γαθός, ἢ ὅτι ἀπῶς· ὁ δὲ δὲ, ὅτι κακός τού-
τοις, ἢ ὅτι ἀπῶς. ἐξ ὧν δὲ τὸ τίς τοῖς κα-
τασκευάζειν δεῖ, εἴρηται οἱ τύποι, πόσα
ἀποδοῦναι δι' ἐκ κατασκευάζῃν καὶ φουλοῖε.
τὸ δὲ μὲν πᾶσι δεδειγμένον ἦδη, αὐξέειν δεῖ
καὶ φύσει, ἢ ταπεινοῦ· δεῖ γὰρ τὰ πεπεργ-
μῶνα ὁμολογῆσθαι, εἰ μέλλει τὸ πᾶσι εἶπ'·
καὶ γὰρ ἡ τῶν σωμάτων αὐξήσεις, ἐκ περὶ παρ-
χόντων ὄσιν ὄθεν δὲ δι' αὐξέειν καὶ ταπεινοῦ,
D ἔκκειται οἱ τύποι ἑσπέρων. μὲν δὲ ταῦτα
δηλον ὄντων καὶ οἷα καὶ ἡλίκα, εἰς τὰ πᾶσι
ἀγῆ τὸν ἀκρατῶν. ταῦτα δὲ ὄσιν, ἔλεος, καὶ
δένουσι, καὶ ὀργῆ, καὶ μῖστος, καὶ φόβος, καὶ
ζῆλος, καὶ ἔρις. εἴρηται δὲ καὶ τούτων οἱ τό-
ποι ἑσπέρων. ὡς λοιπὸν, ἀναμνήσει τὰ
πεπερημῶνα. τῶν δὲ ἀρμόσει ποιεῖν οὕτως,
E ὡς περὶ φατῶν ἐν τοῖς προομιῖαις, ἐκ ὀρθῶς
λέγοντες· ἵνα γὰρ διμωδίῃ καλῶσι πολ-
λάκις εἰπεῖν. ἐκεῖ μὲν οὐδὲ τὸ πεπεργμα
εἰπεῖν, ἵνα μὴ λησθῆναι ἀπὲρ οὐδὲ κρείστος ἐν-
ταῦτα δὲ δὲ ἄν δέδεικται καφθαρτικῶς ἀρ-
καὶ δὲ, διότι ἀσπῆρατο ἀπέδωκεν ὡς ἄ, τε,
καὶ δὲ ὁ λεκτέον. λέγαται δὲ ἐξ ἀπταραβο-
λῆς τῶ ἐναπίου. πεπεργμῶν δὲ, ἢ ὅσα ἀπὲρ
F τὸ ἀνωτ' ἀμῶσα εἶπον, ἢ μὴ κατ' ἀπικηῦ.
ἀν. αἰτ' μὲν τὰς ἀπὲρ τούτων· ἐγὼ δὲ, ταδὲ,
καὶ δια ταῦτα. ἢ ἐξ ἐξουσίας· ὅς, αἰτ' γὰρ
τὰς εἰπεν, ἐγὼ δὲ τὰς. καὶ, τὴ ἀπέποιε, ἐπὶ
τὰς εἰς εἶπεν, ἀπὲρ μὴ τὰς. ἢ ἐξ ἐξουσί-
στας· πᾶσι δὲ δέδεικται ἢ οὕτως, πᾶσι εἰς ἐν.